

A tartalomból:

Luther barátja	2
Egyházközségi választás	2
Gondnoki beszámoló	3
Alapítványi beszámoló	3
Temetőgondnoki beszámoló	5
Felnőtt konfirmáció	5
Egyházi konferencia	7
Idősek akadémiaja	9
Kirándulás a Nádasdy kastélyhoz	9
A Viskó	10
A csíksomlyói búcsú története	11

GYÜLEKEZETI HÍRMONDÓ

2010. 11. szám

A gazdag Isten

Két meglepő történetet idézek fel az Újszövetségből. Jézushoz egy béna beteget hoztak barátai. Sok akadályt kellett leküzdeniük, amíg Jézushoz nem értek. Még a ház tetejét is megbontották, csak hogy meggyógyuljon a barátjuk. S amikor köteleken Jézus elé engedik a hordágyat, Jézus azt mondja a betegnek: „Megbocsáttattak a bűneid.”

Elképzelem a barátok érzéseit és gondolatait. Hiszen nem ezért hozták ezt az embert! Nem azért küzdötték át magukat a tömegen, nem azért fáradoztak, míg a tetőre feljutottak! Ők gyógyulást akartak, s nem a bűnök bocsánatát.

A másik történet az Apostolok cselekedetei közül való. Péter és János megy fel a templomba imádkozni. A kapu előtt sok más koldus mellett ott fekszik egy béna is. Rimánkodik valami alamizsna után. Csak néhány fillér, csak egy peták, valami ezüst vagy arany csusszanjon a markába. Ehelyett a két tanítvány azt mondja neki: kelj fel, és járj!

Hányszor vagyunk mi is ilyenek: kiáltunk Istenhez napi gondjaink megoldásáért, pillanatnyi hiányaink miatt, földi szükségünkben. És jól tesszük. Jézus bátorít minket: „Kérjétek, és adatik, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. Mert mindaz, aki kér, kap; aki keres, talál; és aki zörget, annak megnyitattik.” (Lk 11:9-10) Nem hiába mondjuk a Miatyánk végén: „Mert Tied az ország, a hatalom, a dicsőség.” – így is mondhatnánk, valaki így fordította ezt le mai nyelvre: „Egyedül neked van jogod, hatalmad és szíved is” ahhoz, hogy ezt megtegyed. A mi Istenünk gazdag Isten, aki szívesen ad jókat azoknak, akik kérnek tőle. „Melyik apa az közületek, aki fiának kígyót ad, amikor az halat kér tőle, vagy amikor tojást kér, skorpiót ad neki?” – folytatja Jézus (Lk 11:11-12), saját természetünkre, szeretetből fakadó jóságunkra utalva. Eszünkbe is jutnak a különböző helyzetek: amikor gyerekünk miatt átvirrasztottuk az éjszakát, az ő kedvéért mesét olvastunk, még talán énekelünk is, autóba ültünk, hogy elvigyük az is-

kolai táborba, télapónak öltöztünk, és annyi furcsa, értelmetlennek tűnő, sőt magunkat megalacsonyító dolgot csináltunk, csak hogy neki örömet szerezzünk. A mi Istenünk pedig gazdag Isten, aki értünk még ennél is többet képes tenni. Jézus folytatja is: „Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?” (Lk 11:13) Íme, ugyanaz a meglepetés, mint a bevezetőben idézett történetekben. Az Atya Szentlelket ad azoknak, akik kérik tőle. De éppen a fenti történetek mutatják, hogy nem mást adott, mint amit kértek, csak máshogyan adta meg azt. Sokkal gazdagabban, mint ahogy elképzelni merték azok, akik kértek. Mert a mi Istenünk gazdag Isten, aki nemcsak annyit tud adni nekünk, amennyit mi kérünk, hanem saját Lelkét árasztja ránk, hogy valóban boldogok legyünk. Ámen.

Füle Lajos: Pünkösdi fényében

Pünkösdi... Fényedben élek,
teremtő égi LÉLEK,
erőd gerjeszti lelkem.
Felfogni szent csodádat
nem tudhatom, de áldlak
megújult életemmel.

Az Ige, mint zsarátnok,
hűlt szívemben lángot
lobbantott, hála érte!
Követségében járok,
ahogy a tanítványok,
rajtam a KRISZTUS vére.

Dicsőítsd ŐT ma bennem,
KI nem vetett el engem,
illesse hála, hála,
KI - érte mit se várván -
megváltott vére árán
ISTENNEK, az ATYÁNAK.

Luther barátja

Ebben az esztendőben emlékezünk Philipp Melanchthon halálára annak 450. évfordulóján. Melanchthon Luther Márton közvetlen munkatársa és jó barátja volt Wittenbergben, aki a reformáció ügyét teljes odaadással kezdettől fogva szolgálta. Kettejük közös munkájáról Luther így írt: Arra születtem, hogy a sáttánnal és falkáival harcoljak, én vagyok az erdőirtó, akinek utat kell törnie, ám Fülöp magiszter szelíden és csendesen jár, épít és plántál, jókedvvel vet és öntöz, erre neki Isten gazdagon juttatta adományait. Melanchthon 1497-ben született, és már 12 évesen a heidelbergi egyetem hallgatója lett. A tudományos alapvizsgát letette, de a tanári kar a magiszteri fokozatra még túl fiatalnak találta. Tizenhét évesen azonban elnyerte ezt a címet is, kiválóan tudott latinul, görögül, héberül. A humanista gondolkodókkal rendszeresen levelezett. 1518-ban megjelent görög nyelvtankönyve, amelyből nemzedékeken át tanítottak. Ugyanebben az évben Bölcs Frigyes szász választófejedelem meghívta őt a wittenbergi egyetem tanárául. Egyetemi székfoglaló beszédében az antik nyelvek ismeretének fontosságát is kiemelte, hogy ne másodlagos forrásokból, fordításokból és beszédekből formálódjék a teológusok gondolkodása, hanem a Szentírás eredeti szövegeinek ismerete vezesse őket Krisztushoz. Ebben a beszédében már kirajzolódnak a reformáció alap gondolatai is. 1521-ben a Római levél magyarázata nyomán írta meg a Loci Communes c. első evangélikus dogmatikát. Amikor 1530-ban V. Károly császár Augsburgba összehívta a birodalmi gyűlést, hogy „az új hitről” is döntsenek, akkor Luther már birodalmi átok alatt állt, s így Augsburgba nem mehetett el. Melanchthonra hárult hát a feladat, hogy a Re-

formáció tanítását a gyűlés elé tárja. Ekkor írta meg az Ágostai (Augsburgi) Hitvallást, amely egyházunk egyik hitvallási irata, sőt névadója is lett.

Negyvenkét évnyi wittenbergi tanári munkássága során közel ötszáz magyarországi hallgatója volt. Közülük többen személyes kapcsolatot tartott, Magyarország helyzetéről rendszeresen kapott tájékoztatást. Történelemszemléletét mutatja egy levélrészlet, amelyet Nádasdy Tamásnak Sárvárra írt: „Remélem, hogy Isten támogatja terveidet, különösen ha azon igyekszel, hogy a tisztább egyházat tanítsák. Nem kétséges ugyanis, hogy a háború és a török szolgaság bűneink és bálványimádásunk büntetése.”

Ez a tudós ember néhány éneket és imádságot is írt. Énekeskönyvünkben a 74. és a 259. ének szövege származik tőle. Pünkösdi imádságát vele együtt mondjuk:

Szentlélek, Te vagy oltalmazója minden hívőnek, nekem is. Erősíts meg a hitben életem minden napján!

Oh, Krisztus Lelke, Te megvilágosítod a vándort igazságod tiszta fényével,

irányítsd lépteimet, és uralkodjál gondolataimon!

Isten élő Lelke, Te megeleveníted a holt szíveket, és visszatéríted az Atyához.

Vezess engem, hogy láthassam Istent színről színre! Ámen.

Áldott Pünkösödöt kívánunk Olvasóinknak. Isten Szentlelke ébresszen bennünk hitet, vezessen minket Krisztushoz, és erősítse közösségünket az igazi megértés által!

Rendkívüli (nem általános tisztújítás keretében történő) egyházközségi választás gyülekezetünk vezetőségében megüresedett tisztségek betöltésére

A 2010. március 7-i Közgyűlés határozata értelmében, egyházközségünkben az alábbi megüresedett tisztségek betöltésére rendkívüli választást tartottunk.

Másodfelügyelő (Falussy Ferencné, Viola néni elhalálása miatt)

Pénztáros (Gyurkovics Ferencné, Ani lemondása miatt)
Presbiter, pótpresbiter (A presbitérium előírt létszámának feltöltése miatt)

A törvényben előírtak szerint lefolytatott jelölési eljárás alapján, a másodfelügyelő tisztségre hat személy, a pénztárosi tisztségre hét személy, a presbiter-pótpresbiter tisztségre tizenöt személy kapott jelölést. Az írásban megadott visszalépési és elfogadási nyilatkozatok alapján lettek a szavazólapok összeállítva. A választást a 2010. április 18-án, istentisztelet keretében megtartott közgyűlésen tartottuk, melynek alapján a következő személyek lettek megválasztva:

Másodfelügyelő – Prépóst Károly

Pénztáros – Kocztur Klára

Presbiter – Strobl Róbert

Pótpresbiter – Koródi István

Az új tisztségviselők beiktatása, eskütétele 2010. május 23-án (Pünkösd) az Istentisztelet keretében lesz.

Isten áldását és segítségét kérjük az új tisztségviselők szolgálatára!

Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani Gyurkovics Ferencnének, Aninak gyülekezetünkben végzett hűséges pénztárosi szolgálatáért a Józsuének adott ígérettel:

„Veled van Istened az Úr, mindenütt, amerre csak jársz.” (Józs 1:9)

Gondnoki beszámoló a 2009. évről (Gondnoki szolgálatom 4. éve)

Egy évvel ezelőtti beszámolómban fontos feladatként jeölttem meg a gyülekezeti ház nyílászáróinak, illetve külső fa szerkezeteinek festését, mázolását, gyülekezeti tagjaink segítségével. Ezt az elhatározást a 2009. július 1-i presbiteri gyűlésen megerősítve megkezdtem az előkészületeket. Augusztus 8-án elkezdődtek a munkák, a nyílászárók külső felületének csiszolása és festése. Istennek hála, a nyár végi és kora őszi időjárás lehetővé tette, hogy ezekkel a munkákkal jól tudtunk haladni és majdnem teljesen befejeztük a festést, mázolását. Ezzel kapcsolatban néhány munka 2010. tavaszára halasztódott. Köszönetet mondok annak a húsz testvéremnek, akik ebben a munkában segítségemre voltak, akár egy, akár több alkalommal.

Név szerint: Mészáros Magdolna, Kissné Rózsa, Benczéné Tímea, Kocztur Klára, Bencze Veronika, Bencze András, Sági Vilmos, Prépost Károly, Prépost Tibor, Szebek Attila, Sterczer Frigyes, Koródi István, Emmer Károly, Mescha Wilfried, Rummy Imre, Holló László, Takács László, Jónás Gábor és Molnár Mihály működött közre ebben a nagy munkában. Természetesen nem hagyhatom szó nélkül feleségem, Kati segítségét, aki szinte minden alkalommal részt vett a csiszolásban, festésben, takarításban, de biztosította a háttérrel is a közös étkezésekhez.

A festés anyagköltsége 37000 Ft volt, de ezzel a gyülekezeti összefogással több százezer forint munkadíjat sikerült megtakarítanunk.

Terveztem még a templom hátsó bejáratánál lévő fahíd teljes felújítását. Sajnos ebben nem tudtunk ilyen jól haladni. A faanyagot megrendeltük, ígéret szerint elő is ké-

szítették, de a szerelés, felújítás 2010-re maradt.

Természetesen feladatomban tartom a templom és a gyülekezeti ház külső körzetének rendben tartását. Ebben sok segítséget kaptam lelkészünktől, Bencze Andrásától és családjától, a téli időszakban pedig Clement Lajos testvérünktől.

A felmerülő műszaki, technikai problémákat lehetőség szerint igyekszem saját erőből megoldani. Az istentiszteletek és egyéb gyülekezeti alkalmak zavartalanságának biztosítása szintén fontos dolog számomra. Ide tartozik szükség szerint a templom melletti parkoló lefoglalása. Itt mondom köszönetet a parkolás biztosításánál rendszeresen közreműködő testvérek – Tóth Attila, Koródi István és Prépost Károly - munkájáért.

Szívesen segíték a Távirda utcai ingatlannál felmerülő javítási, karbantartási feladatok megoldásában is.

Még egyszer megköszönöm gyülekezeti tagjaink sok-sok segítségét, támogatását. A festés - mázolásnál tanúsított aktív hozzáállás szép példája volt a testvéri összetartozásnak. További feladataim ellátásához is köszönettel fogadok minden szakmai, vagy egyéb segítséget.

Végezetül álljon itt mindenkori ígém, amelyet konfirmációi áldásként kaptam:

„ Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” (Fil. 4; 13.)

Pirka Lajos gondnok

Beszámoló az Egymásért Élő Alapítvány 2009. évi tevékenységéről

2009. jan. 1-jén 753 412,-Ft készpénzzel kezdtük meg tevékenységünket. Bevételeink az év folyamán 3 949 705,-Ft-t értek el, melyben a legnagyobb összeget a Távirda utcai ingatlan bérbeadása jelentette. E mellett érdemes megemlíteni még, hogy az adományok értéke 465 800,-Ft, az SZJA 1 %-ából 1 000 939,-Ft bevételt realizáltunk, amely összeg az előző évhez képest nagyobb mértékű támogatást jelentett. A gyülekezeti ház bérbeadásából 25 700,-Ft bevétel keletkezett.

Kiadásaink: Munkabér és járulékaik 647 200,-Ft, Távirda u. ingatlan költségei 780 178,-Ft, /mely összegből a bérlőre áthárított közüzemi díjak összege 753 499,-Ft megj.: ez az összeg a bevételeinkben is szerepel/ ösztöndíjak: 350 000,-Ft. Segélyekre 331 000,-Ft-t fordítottunk, irodaszer, nyomtatvány 9 750,-Ft, bank, posta, nyomdai kgt 94 549,-Ft, könyvelés díja I-III. n.év 72 750,-Ft, vendéglátás, missziói kör, nyugdíjas klub, gyerekek, idősek karácsonya 74 135,-Ft, táborok, konferenciák 59 000,-Ft, közhasznú támogatások 12 293,-Ft.

Céltámogatások: orgonára 250 000,-Ft.

Kiadások így összesen: 2 859 481,-Ft-t tettek ki, így egyenlegünk 2009. dec. 31-én 1 843 636,-Ft

A számokról részletesebben:

A Távirda u-i ingatlanok bérletével kapcsolatosan említeném, hogy a nagy lakás bérlői folyamatosan fizetik kötelezettségei-

ket. A bevételeink másik jelentős része az SZJA 1 %-ának az összege, mely az elmúlt év összegéhez képest kedvezőbben alakult, így bevételeinkből nagyobb részt tudtunk vállalni a gyülekezet kiadásáiból.

Kiadásainkról kicsit részletesebben:

2009. évben ösztöndíjra 4 fő részére 12 500,-Ft/fő összeget fizettünk ki egy összegben,

Pethő Judit hatodéves teológus részére 6 hónapra 50 000,-Ft/hó összegben ösztöndíjat és megélhetést biztosítottunk.

Segélyekre fordított összegből iskolakezdésre 3 család kapott 90 000,-Ft-t. 2 diák étkeztetését fizettük 10 000,-Ft/12 hó összegben.

A krízisközpontnak az év folyamán 12 293,-Ft-t biztosítottunk.

A társasági adóra 60 000,-Ft, iparüzési adóra 32 411,-Ft került átutalásra.

Szeretném megköszönni az adományokat, a felajánlott 1 %-okat, és kérem a testvéreket, hogy a gazdasági nehézségek ellenére, vagy talán éppen azért, adományaikkal és az 1 % felajánlásával a jövőben is támogassák az Alapítvány működését.

Erős vár a mi Istenünk.

Végvári Tamás kuratóriumi elnök

Felnőtt konfirmáció

Nagycsütörtökön egy testvérünk keresztelkedett, négyen konfirmáltak gyülekezetünkben. Az ő hitvallásaik közül hármat most közreadunk testvéreinknek.

Miért most?

Erős vár a mi Istenünk!

Konfirmációra készülök, túl az ötvenen. Miért most?! Valóban: miért MOST, Uram? Tizenöt éve, hogy megadtad a hit kegyelmét, s mégsem éreztetted velem keresztiségem megerősítésének szükségességét, melyet titokban – csak az apám meg ne tudja (!) – szervezett meg édesanyám és nagymamám a fehérvári Bazilikában, alig négy hónapos koromban. S hagyta, hogy Nélküled nevelkedjem, nem érezhettem áldásos ténykedésed mindennapjaimban! Miért? S miért most kéred ennyi kimaradt évtized után, hogy adjak tanúbizonyságot hitemről? Hiszen tudod, ismersz: Te ültetted szívembe szeretetedet, békességedet, az utánad való sóvárgást, a „NélkülednemélhetekUram” parancsot, mely kitörölhetetlenül beleégett szívembe-lelkembe. Miért most? Tudod, hogy hiszlek, elfogadlak, Szeretlek! Miért csak most szólítasz: „- Vallj színt, vállalj fel mindenki előtt!” Hiszen ezt teszem már sok-sok éve: hirdetem irántad való hűségemet, hogy-hogy nem hallod, nem érzed? Az nem lehet! Te mindent látsz, hallasz, ha kell, öledben viszel. Gondolkodom, emlékezem az elmúlt éveken... s mint villám csap le rám a felismerés! Köszönöm Istenem, hogy ily türelmes vagy velem, az olykor lázadó, eddig süket fülekkel halló gyermekeddel! Már tudom, s szégyenkezem. Térdre borulok, fejemet földig hajtom előtted. Előtted, aki ilyen kitartóan, Szerettedben súgtad, mondtad, kiáltottad évtizedeken keresztül, hogy „Vállalj fel! Adj tanúbizonyságot az irántam való hűségedről! Hiszen ismerlek, gyermekem vagy, Téged is megváltottalak, enyém vagy!” Köszönöm, hálásan köszönöm, hogy felismerhettem: nem Te voltál, aki hallgattál, hanem az én füleim voltak zárva Szent Szavaid előtt. Már tudom, miért most: Kegyelmed MOST nyitotta meg füleimet a hallásra, s szívemet szavaid befogadására. Köszönöm, hogy bíztál bennem, oly kitartóan beszéltél hozzám, s megvártad, hogy szavaid nyitott fülekre találjanak. MOST!

Alázat

Krisztus gyermeke vagy.
Hidd már végre el!
Látod arcán a kint.
Sorsa már nem érdekel?
Nem vállalod sorsát,
Mellyel téged is megváltott?
Belül kapaszkodsz Felé,
bár tagadod Őt, a Megváltót?

Kapni, csak kapni akarsz?
Zsebed tömni? Szíved béna?
Felvállalni Őt nem mered?

Ember! Miért vagy néma?!
Tárd fel magad, s mások előtt:
szereted Őt, a Krisztust!
Megváltódnak elfogadod,
tedd félre a virtust!

Hajtsd fejed porba, alá...
Térded végre földet érjen!
Alázkodj, hogy magasztaltass!
Halj! Hogy legyen Örök Élted!

(Székesfehérvár, 2006. július 8.)

Bajorné László Anikó

Kedves András!

Úgy érzem talán levél formájában tudom legjobban elmondani, amit szeretnék. Hétfőn nagyon sok gondolat kavargott a fejemben, de úgy éreztem, hogy azt inkább keveseknek tudnám csak elmondani. Ráadásul most sem kedveznek a körülmények az elmélyülésre, amit pedig nagyon szeretnék. Remélem, hogy e levél írása közben sikerül befelé fordulva figyelni, s elszakadni a felülettől, a külvilágtól.

Két dolog merült fel hétfőn is a beszélgetés közben: a hit, hitre jutás és a közösséghez tartozás. Miért és mikor?

Most úgy érzem, azért szeretnék konfirmálni, mert most jutottam el oda, hogy nem valaki (mármint egy személy, vagy személyek), vagy valami miatt tenném. Korábban a baráti csoport, vagy magán érzelmek miatt éreztem úgy, hogy jó lenne nekem is „szabályos” evangélikusnak lenni. Mikor ezeknek az emberi kapaszkodásoknak a görcsössége valamelyest háttérbe szorult, illetve amikor a barátságok megszilárdultak, akkor már úgy voltam, hogy lélekben én már úgymint ide kötődöm, s ez a lényeg. Később még az is hozzájárult, hogy a tetteimmel is erről tettem talán tanúbizonyságot, hogy ide tartozom.

Említem azt is, hogy egy ideig az is visszatartott a konfirmációtól, hogy a szabad ítéletalkotás az elfogulatlanság, a pártatlanság gondolata nekem a felekezethez csatlakozással valami miatt nem tűnt együtt „működtethetőnek”. Az egész helyett a részt nem akartam. Most úgy érzem, hogy ha az evangélikus egyházat választom, nem a részt választom a világnézetek sokfélesége közül. Fel sem merül ez már valami miatt. Nem veszítem el ugyanis a mások megértése iránti képességemet ezzel, nem hiszem, hogy én ettől kevésbé lennék más hitek és gondolatok felé szabad ítéletű, de nem hozzájuk szeretnék tartozni. És észrevétlenül alakult ki ez az evangélikus identitás. Talán az volt az első „konfirmáció”, amikor a népszámláláskor evangélikusnak vallottam magam.

Amikor már legutóbb én magam hoztam szóba a konfirmációt (tavaly valamikor), akkor éreztem úgy, hogy szilárdan kapcsolódom az evangélikus egyházhoz, ezt a világban vállalom is, sőt büszke vagyok, hogy ide tartozom. Nem mások kedvéért, nem előnyökért, nem illemből.

Kicsit komikus is lehet a külső szemlélőnek, de mikor azt hallom, hogy Kossuth, Petőfi, Benczúr, Hamvas Béla, vagy Ordass Lajos, a Radvánszkyak, Sztehlo Gábor, vagy mai evangélikusokról hallok jót, akkor mindig örülök, hogy az „enyém” közül valaki, az én „csapatom”. Sokszor jutnak eszembe olyan mondatok amelyek nekem erőt adnak, amit Luther mondott „itt állok másként nem tehetek” és az Erős vár a mi Istenünk szövege, ha bajok szorongatnak (Az ige köszálként megáll, Megszégyenül, ki bántja. Velünk az Úr táborba száll, Szentlelkét ránk bocsátja. Kincset, életet, Hitvest, gyermeket Mind elvehetik, Mit ér ez önekik! Mienk a menny örökre!)

Tényleg elvehetnek mindent tőlem, de Istent, a hitemet nem. Persze nem bízhatom el a magam. Én mindig azt szoktam mondani: örülök, hogy hihetek. És remélem, nem fog soha bekövetkezni, hogy ez megrendül. (Erőnk magában mit sem ér, Mi csakhamar elesnénk, De küzd értünk a hős vezér, Kit Isten rendelt mellénk. Kérdezed: ki az? Jézus Krisztus az, Isten szent Fia, Az ég és föld Ura, ő a mi diadalmunk.) Mindig az jut eszembe, hogy bármi ügyben mint egy hatalmas tenyérbe húzódok be, leteszem a fejem, és rábízom magam az Úristenre, de nem passzívan és beleenyugvóan, hanem erősen reménykedve. Én erősen remélem, hogy nem hagy cserben, én bízom, hogy nem szégyenülök meg, én bízom, hogy ad annyi erőt, hogy helyt tudjak állni, hogy ne bánthassanak, hogy amit nagyon szeretnék, azt elérjem, hogy családommal, magammal minden rendben legyen. És nem csupán a földi dolgokkal kapcsolatban, sőt elsősorban: az örök élet reményében. És nem csak a kéréskor, hanem amikor valami sikerül, arra gondolok: köszönöm, hogy segítettél! És hogy én tudom, hogy ez azért sikerült, mert velem voltál. És ezt nem tudom bizonyítani, „tudományos” kimutatni, de én érzem és tudom. Nem tudom szavakkal leírni, mert ez egy nagyon belső érzés, talán valami átmegeg ezekből a gondolatokból hozzád.

Hogy a hitem hogy lett? Szerintem valamennyire mindig úgy gondoltam, hogy van Isten. Kis koromban nagymamám imádkozott, bár templomba nem járt. Így Isten létéről beszélni nem volt ismeretlen előttem. Később a racionális bizonyítékot én is szerettem volna találni, aztán ez valahogy háttérbe szorult. Háttérbe szorult a görcsös akarás is, hogy én egy látványos viharos megtérés keretében legyek „igazi” hívő. Egyszerűen azt vettem észre, hogy vele beszélgetek, és azzal zárom le a mondandómat, hogy ő úgyis megérti, amit szeretnék, és ebben bízom, illetve rábízom magam. Hogy miért hiszek: hiszek. (Úgyis mondhatnám, hogy nem tudom, de úgyis, hogy azért hiszek, mert érzem, hogy valamiképp kapcsolódom Hozzá, s így persze, hogy hiszek). De ezek nem jó magyarázatok, így inkább, a nem tudom a jó válasz.

A közösséghez tartozás pedig számomra az evangélikusok közösségéhez való tartozást jelenti, amelyben a magyar evangélikusok, de az evangélikus gyűjteménys ismerősök köre, a fehérvári evangélikusok egyaránt benne vannak. Nem leszek többé idegenek, hanem háza népe Istennek – és még ez is. Hazatérés.

Nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. (Ef 2,19)

Kovács Eleonóra

Miért szeretnék Evangélikus lenni?

Ennek a levélnek a megszületéséhez hosszú és kacskaringós út vezetett. Ott kezdődik, hogy 17 éve a konfirmációs felkészülés után azt mondtam, hogy én még nem vagyok felkészülve arra, hogy ehhez a közösséghez tartozzam. Ebben a döntésben benne volt az is, hogy nem voltam abban biztos, hogy nem családi elvárásnak akarok-e megfelelni a konfirmációval.

Később érdeklődtem a buddhizmus, hinduizmus iránt, mint manapság sokan. Néhány éve még intenzívebben, de aztán egyre kevésbé foglalkoztatott. Egészen odáig, hogy tavaly elmentem egy buddhista meditációra egy kolléganőmmel. A meditáció közben a kezembe adtak egy tibeti nyelvű, fonetikus leírt ima szövegét, amit a többiek már kívülről tudtak, én pedig a papírról próbáltam követni. Ekkor merült fel bennem az a kérdés, biztos, hogy én tibeti nyelven akarok Istenhez imádkozni? Mindezt egy olyan láma fotója előtt ülve, akiről még nem is hallottam? Ez volt az a pont, amikor arra gondoltam, hogy bár szimpatikusak a keleti tanok, mégis nekem idegen. Tele idegen szimbólumokkal. Az egy más kultúra, nem az én utam.

Ezek után kezdtem el azon gondolkodni, hogy az ember nem véletlenül született oda ahova, hogy ott érzi otthon magát, ahol érti a szimbólumrendszert, és a saját nyelvén szólnak hozzá. Csak azt vallhatja magának az ember, amit saját környezetében is megtapasztal, és nem csak hall róla valakitől.

Éppen ezért nem tudok beszámolni nagy megtérésről, inkább visszatérésről. Nem volt katartikus élményem, ez inkább folyamat volt. Szeretnék olyan közösséghez tartozni, ahol a jóra törekednek, és ahol Istenhez magyarul imádkoznak.

Klisészerűen hangzik, de igaz, hogy el kellett távolodnom ahhoz, hogy vissza tudjak térni. Pár kört le kellett futnom, hogy észrevegyem azt, ami az orrom előtt van. Úgy érzem, ez nem fellángolás és az útkeresés egy állomása, hanem Isten most vezetett vissza ide.

A családomhoz is jó lesz csatlakozni. Így, hogy nem családi elvárások alapján döntöttem a konfirmáció mellett, hanem magamtól ez egészen más érzés mint 17 évvel ezelőtt.

Mit jelent nekem Jézus?

Különböző szavak jutnak eszembe, amikor a kérdésre próbálok felelni. Ezeket felsorolom és leírom azt, hogy ezt hogyan is értem.

Vigasz a bajban és betegségben, hogy Jézus is szenvedett, és nem hiába.

Remény arra, hogy a nehéz helyzetekből is van kiút.

Szeretet. „Az embereket csak szeretve lehet jobba tenni.” Bőjte Csaba

Kitartás, időnként nagy a teher és nagy az ellenállás mások részéről. Jézust ez sem tántorította el abban, hogy folytassa azt, amiben hisz.

Türelem és tolerancia mások iránt. Ez az amit (többek között) gyakorolnom kell.

Megbocsájtás Ezt is gyakorolnom kell. Jézus megbocsájtott azoknak, akik bántották.

Emmer Kata

EGYHÁZFI – KONFERENCIA

Révfülp, 2010. február 5-7.

A székesfehérvári gyülekezetből kilencen utaztunk Révfülöpre: Fehér Károly nyugalmazott lelkészünk, mint előadó, felesége Fehér Károlyné - Lenke, Barkó Jolán, Bányai Zsuzsa, Kocztur Klára, Prépost Károly, Prépost Károlyné - Judit, Prépost Tiborné – Erika, valamint Takács Lászlóné – Hajnalka. A konferencián résztvevők összlétszáma: kb. harminc fő volt.

Előadók: Fehér Károly, Dr. Hafenscher Károly a konferencia házigazdája és az „Ordass Lajos” Evangélikus Oktatási Központ igazgatója, valamint Szabó Vilmos zalaegerszegi lelkész.

A péntek esti nyitó áhítatot **Szabó Vilmos** lelkész tartotta Dániel könyvéből olvasta fel a heti igét: „Nem a magunk igaz tetteiben, hanem a Te nagy irgalmadban bízva visszük eléd könyörgésünket.” (Dániel 9.18.)

Dániel próféta visszatekint a babilóniai fogságra. Úgy látja, hogy Isten hű volt hozzájuk, csak ők voltak engedetlenek.

A mi 20. századunk is hasonló volt. Nagyszüleink átérték a nincstelenséget, kitelepítést. Egy idős ember mesélte el, hogy egy nagy jégeső szinte minden gyümölcsöt és zöldséget elvert a kertjükben, de mégis többet kaptak Istentől, mint amennyit megérdemelték.

A próféta arra tanít, hogy Isten elé csak bűnbánattal mehetünk. A kegyelem bűnbánatra készítet. Mi is kegyelmet kaptunk Jézus Krisztus önfeláldozása által.

A szünet után **Dr. Hafenscher Károly** előadását hallgattuk meg: „**A tartalomhoz a forma az istentisztelet látható és láthatatlan hátere**” címmel.

Az istentisztelet fogalmát próbálta meghatározni többféle formában:

- 1./ vallásos rendezvény, amely vallásos közösségben manifesztálódik;
- 2./ emberi kultúránk szellemi és lelki megnyilvánulása egy közösségben, ahol kialakul egy közös nyelv, amely része a nagy titoknak, az Úristennel való misztikus találkozásban, az Úrvacsorában.

A találkozás lehetőségét Mindenható Istenünk már 2000 éve biztosította számunkra. Tetszett az Istennek, hogy az élet „Kenyerét” és „Italát” adja nekünk az Úrvacsorában. Itt érzük tetten a tartalom és forma összefüggését. Nekünk, egyházi feladatot ellátóknak ehhez a tartalomhoz kell a külső formát megadni. A kegszereknek az előkészítése, feltöltése és az oltáron történő elhelyezése liturgikus rend szerint történik.

Előfordulhatnak hiányosságok, vagy váratlan események: pl: kevés az ostya, vagy a bor, de az Isten üdvözítő kegyelme mégis megjelenik! Áldozatos szívvel próbáljuk a helyzetet korrigálni, és ráhangolódni a nagy találkozásra a mi Megváltó Urunkkal. Bármennyire is „háttérmunkának” tűnik ez a feladat, mi tudjuk, hogy ezzel is az Úrnak szolgálunk, és szinte „királyi tisztséggé” emelkedik az oltári szolgálat.

Szombat délelőtt került sor **Fehér Károly** nagytiszteletű úr előadására, amelynek címe: „**Szépség és harmónia az igé-**

nyes Isten szolgálatában”.

1. Isten elsősorban önmagával szemben igényes. A dévai ferences szerzetes Böjte Csaba testvér is hasonlóan fogalmazott: „Isten nem teremtett selejtet, mert Ő igényes”.

2. Izrael népének hitvallása szerint is, amit Isten teremtett, gyönyörű és igazán szép: „És látta Isten, hogy minden, amit alkotott igen jó” (I. Mózes 1.31) Izrael népe nem csak szavakkal fejezte ki elragadtatását, hanem megénekelte a 104. Zsoltárban: „Áldjad én lelke az Urat! Uram Istenem igen nagy vagy, fenségbe és méltóságba öltöztél, világosságot vettél magadra...”

Mózes III. könyvében az ótestamentumi istentiszteleten a szolgálatok szépség igénye ugyanúgy megjelenik, mint a praktikus oldala. A legkülönbözőbb égő- és ételáldozatok fajtáival találkozunk ebben a részben. Az áldozat bemutatásának rendjét Isten közli Mózesen keresztül. Ha az Istentől kapott rendet betartjuk, akkor a szépség, jóság és harmónia tölti be az ember szívét.

Az Istentől elszakadt ember viszont ezt a szép és harmonikus helyzetet csak elrontani tudta. Ézsaiás, a magas társadalmi körből származó próféta így összegzi Izrael népéről alkotott negatív véleményét az 5. részben: „Jaj azoknak, akik azt mondják, hogy a rossz jó, és a jó rossz, és akik azt állítják, hogy a sötétség világosság, és a világosság sötétség...”

Ámosz próféta, a parasztszármazású ember bölcsességével, hasonlóan vélekedik Izrael népéről az 5. rész 14. és 15. versében: „A jóra törekedjétek, ne a rosszra. Akkor életben maradtok és veletek lesz az Úr, a seregek Istene... Gyűlöljétek a rosszat, szeressétek a jót, szerezzetek érvényt a törvénynek... talán megkegyelmez az Úr, a seregek Istene”.

A szép és rossz küzdelmét szinte minden történelmi korban megtapasztalhatjuk. Krisztus után 726-ban Bizáncban zajlott le az első egyházi ikon-rombolás a görög keleti – azaz ortodox egyház történetében. III. Leó görög császár és utódai irtóháborút rendeztek a szentek képei ellen, mert a képtiszteletet bálványimádóknak tekintették. Minden szentképet és keresztet tönkretettek. 787-ben a II. Níceai zsinat megállapította a szentképek védelmét.

Az ördög munkája a „Szép” elrontásában még olyan módon is megnyilvánult, hogy keresztyén körökben a „Szép” jelző egyre inkább degradálódott. Erre jó példa a 371-es egyházi énekünk, amelyet „Felséges Jézus” fordításban ismertünk meg, pedig az eredeti szöveg szerint „Schönster Herr Jesu”, azaz „Szépséges Jézus” jelzővel szerepelt. Az egész öt versszakból álló énekben a szépség szinonimáit vonultatja fel a szöveg szerzője. Tehát indokolt lett volna a címben is a „Szépséges” jelző használata.

Az Újtestamentum a szépség variációit tárja eléink mind amellet, hogy az evangélisták a passió leírásánál a legszárabb stílusban közlik: Jézust elfogták, elvitték, átadták a kivégző osztagnak. Pál apostol megindult szívvel, himnikus elfogódottsággal, a legszebb szavakkal dicsőíti a megalázott Krisztust, pl.: a filippibeliekhez írt levelében. (Filippi 2. 5-11.)

Ézsaiás próféta könyvének 53. rész 3-4. versében az eljő-

vendő Messiást a következő jelzőkkel vizionálta: „Fájdalmak férfai, betegség ismerője - a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta... a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az Ő sebei árán gyógyultunk meg.”

A Zsoltárszerző ennek éppen az ellenkezőjét fogalmazta meg a 45. Zsoltár 3. versében: „Te vagy a legszebb az emberek között, kedves szavak áradnak ajkadról, meg is áld Isten örökre!” Mind a két vélemény igaz, mert Krisztus előélete és utóélete fonódik össze az egész emberiség bűneinek áldozati oltárán.

3. Luther korában a szöveg és a dallam szerves egységet alkotott: a „sagen und singen” egybe-tartozott. Amikor Coburg várában raboskodott, felírta cellájának falára a 118-as Zsoltár 17. versét: „Nem halok meg, hanem élek és hirdetem az Úr tetteit.” A szöveg alá leköttázta a dallamot is.

A szép szárnyat ad, megemeli az igazat. Ahol nagyon gyors a dallam, ott nem szolgálja a szöveget. Ugyanis, amit meg akar érteni az ember, azt lassabban énekl. A tagoltabb, lassabb szövegmondás szinte megemeli a dallamba foglalt szöveget.

Lehet-e szerepe a szépnek, ha az Ótestamentumban megjelenik a képtilalom? A válasz egyértelműen: nem!

A képtilalmat Isten szegte meg először, amikor Jézus Krisztusban az Ige testté lett. Amikor Jézus maga is megfogalmazta, hogy „aki engem látott, látta az Atyát”.

Felvetődik a kérdés: lehet-e szép egy feszület? Krisztushittel: igen!

Grünwald képén a megfeszített Krisztust ábrázolta úgy, ahogy egy szenvedő ember eljut a halálig. A feszületbe nem lehet belemagyarázni mást, csak azt, hogy Krisztus így szenvedett bűneinkért, majd harmadnapon feltámadt. A keresztnél önmagában nem fejezi ki a feltámadást, csak a „Corpus”-szal együtt. Szerezzük vissza templomainkba a Krisztus testével együtt ábrázolt keresztest!

A „Krisztus feltámadt” kezdetű 213-as egyházi énekünkről Luther Márton úgy vélekedett, hogy a szövege és a dallama olyan tökéletes harmóniát alkot, ami csakis a Szentlélek munkájának tekinthető.

A harmónia Isten szeretetének ajándéka. Ennek hiánya tudathasadást okozhat az ember pszichéjében, sőt külső tüneteiben is megnyilvánulhat.

Az Isten háza a templom akkor szép, ha külső és belső arányai harmonikusak. Az oltáron lévő feszület, a gyertyatartók, a virágvázákban díszkréten elhelyezett fehér színű, vagy színes virágok, és az egyházi esztendő ünnepi rendjének megfelelő színű oltárterítők, és a rajtuk lévő szimbólumok esztétikus megjelenítése egyáltalán nem külsőség, hanem annak a kifejezése, amit Isten szépnek teremtett, azt az oltáron is használjuk az Ő dicsőségére!

Szombaton a befejező előadást **Szabó Vilmos** zalaegerszegi lelkész tartotta „**Féltő szeretettel gondozom a templomom**” címmel. Az egyházi tisztséget próbálta rehabilitálni, mivel eddig eléggé háttérbe szorult.

4. A legtöbb gyülekezetben nincs beiktatott egyházi, sőt feledésbe merült az egyházi tisztséghez kapcsolódó fel-

adatkör is. Régen az egyházi feladat tisztaság volt. Nem járt érte fizetés. Esküjük is volt, amely így szólt: „Én X.Y. esküszöm az élő Istenre, aki Atya, Fiú, Szentlélek, egy igaz Isten, hogy egyházi tisztaságomban az evangélikus egyház törvényes rendjét elfogadom és megtartom. A rám bízott helyiségeket és berendezéseket rendeltetésükhöz méltóan rendben tartom, tisztaságommal járó feladataimat legjobb tudásom szerint hűséggel végzem el. Isten engem úgy segít. Amen.”

Pál apostol a korinthusi gyülekezetnek írt levelében így summázta az egyházi feladatát: „Az istentiszteleten minden ékesen és rendben menjen végbe.” (I.Kor .14. 40)

A jó rendhez hozzátartozik a lelkész viselkedése otthon a családja körében civilben, valamint istentisztelet, temetés, esküvő előtt, telefonálás közben.

Az egyházi tudja legjobban a lelkészről és a gyülekezeti tagokról, hogyan viselkednek, és viszi tovább a róluk alkotott véleményt. A kivitt véleménnyel lehet építeni, de rombolni is! A behozott hírek is formáló hatásúak lehetnek.

A gyülekezeti tagok általában az egyházi előtt beszélnek meg véleményüket a lelkészről, és rendszerint az egyházi keresztlátogatás után jut vissza a lelkészhez. Az egyházi találkozik a templomba érkezőkkel legelőször és az istentisztelet után, a távozóktól hallott reakciók és információk továbbadása is hatással lehet a gyülekezet életére.

Az egyházi feladatnak kell észrevennie, ha az énekszám rosszul van kirakva, vagy ferdén áll az oltáron a gyertya, vagy éppen csak pislákol, vagy a lelkész reverendáján a mőzestábla félrecsúszott, mert az ördög a legkisebb hiba láttán is elterelheti a gyülekezet figyelmét.

Az egyházi tevékenysége tehát nagyon szerteágazó. Télen a hólapátolástól kezdve, azután természetesen a többi évszakban a takarítás, az énekszámok és hirdetések kirakása, a harangozás, az oltárrendezés, gyertyák meggyújtása, kegyeserek előkészítése és feltöltése, ezzel kapcsolatban az ostya mennyiségének és a bor minőségének ellenőrzése, kereszteléskor a keresztelőkútba melegvíz készítése, és végül a vázákban elhelyezett friss virágok szépsége, harmóniája emlékeztessen minden egyházfit arra, hogy „**Nem az embereknek, hanem az Úrnak szolgálunk.**”

Bányai Zsuzsanna

LÉLEGEZZ BENNEM,
Szentlélek Isten, hogy szentül gondolkozzam,
Te indíts engem, Szentlélek, hogy szentül cselekedjem.
Hódítsd meg szívemet, Szentlélek Isten, hogy szentül szerethessek.
Erősíts meg engem, Szentlélek Isten, hogy szentül oltalmazzak másokat.
Oltalmaz engem, Szentlélek, hogy szentségedről soha meg ne feledkezzem. Amen.

(Augustinus imája, 354-430)

Idősek akadémiaja

A kissé szokatlan címet a következő sorok megmagyarázzák, hogy miről is van szó valójában.

A Szociális Minisztérium megbízása alapján a Nyugdíjasklubok „Életet az Éveknek” Fejér megyei Szervezete, a nyugdíjas klubvezetők számára három alkalomból álló előadás sorozatot indított.

Az Akadémia célja, az „Idősügyi Stratégia” megismertetése a nyugdíjasainkkal.

Néhány fontos téma az előadásokból:

-Nyugdíj (a nyugdíjrendszer jövőjéről)

-Az idősök helyzete ma Magyarországon

(demográfiai adatok, korcsoportok megoszlása, várható élettartam)

-Gazdasági aktivitás, foglalkoztatás, öngondoskodás, életúttervezés

(az idős ember mint fogyasztó, gazdasági aktivitás, munkaerőpiaci részvétel, jövedelmi viszonyok)

-Szociális szolgáltatások

(Szociális ellátások és intézmények, az ellátáshoz való egyenlő hozzáférés biztosítása, érdekérvényesítési lehetőségek)

-Élethosszig tartó tanulási, fejlődés

(A tanulás, a felnőttképzés szerepe időskorban)

-Társadalmi részvétel és megbecsültség, generációk közötti kapcsolatok

(Generációk közötti együttműködés, társadalmi aktivitás, önkéntesség, nyilvánosság, kommunikáció)

-Egészségi állapot, egészségügyi ellátások, szolgáltatások

(Az idősök egészsége, mentális egészség, fizikai és szellemi aktivitás, betegségi kockázatok mérséklése, szűrő és egészségfejlesztő programok)

A felsorolt témákból is kitűnik, milyen fontos feladat az idősök helyzetével foglalkozni.

Öröm számomra, hogy személyesen megtapasztalhattam, valami elkezdődött az idős emberek munkájának elismerése, erkölcsi megbecsülés érdekében.

Napjainkban erre nagy szükség van, mert az idős emberek tudása, élettapasztalata a jövő generáció számára kincs.

Szeressük és becsüljük meg őket!

Isten gazdag áldását kívánom minden idős ember életére!

Kárász Lajosné
Nyugdíjas Klub vezető

A Nádasdy- kastélyhoz kirándultunk

A Missziói Kör az elmúlt évek jól sikerült kirándulásain felbuzdulva elhatározta, hogy ebben az évben is elmegy kirándulni. Már hosszú utat nem tervezünk, így esett a választás a nádasdladányi Nádasdy-kastély megtekintésére. Április 20-ára terveztük a kirándulást. Bár a kastély csak szombaton és vasárnap fogad látogatókat, telefonos megkeresésemre keddi napon is szívesen fogadnak minket, tájékoztatott a ház gondnoka.

Meghívtuk a kirándulásra a Nyugdíjas Klubot és mindenkit, akinek kedve volt velünk tartani. Így az indulásra 21 fő gyűlt össze.

Aggódtunk az előző napok esős időjárása miatt, ám 20-án gyönyörű, verőfényes reggelre ébredtünk, és egész nap kellemes meleg volt.

Megérkezésünkkor az idegenvezető az épület előtt várt minket. A kastély elülső falai jelenleg fel vannak állványozva, uniós pályázatot nyertek, így most nagy erővel dolgoznak. A kastély állami tulajdonban van.

A Nádasdy-család egy nagy múltú főnemesi család volt. Őseik a harcmezőn szereztek dicsőséget. A család hatalmát a nagy műveltségű Nádasdy Tamás (1498-1562) alapozta meg, aki 1554-ben Magyarország nádora lett. Gróf Nádasdy Ferenc/1625-1671) királyi helytartó tisztséget töltött be, de részt vett a Wesselényi-féle összeesküvésben, ezért 1671-ben kivégezték, vagyonát elkobozták. Azonban a család újból felemelkedett, hatalmas birtokokat szereztek Dunántúlon.

Későbbi leszármazottjuk gróf Nádasdy Ferenc a kastély építetője (1842-1907) modern ember volt. Nemcsak a birtokát igazgatta, de gazdasági pozíciókat is betöltött, szívesen sportolt, vadászott. Ő hozta létre az Országos Vadászati Védegyletet. Felesége Zichy Ilona 24 évesen elhunyt, 3 gyermekük született.

Nádasdladányt eredetileg Sárhadánynak hívták, a Nádasdyak keresztelték át 1859-ben saját nevük után. A kastély helyén egy kis kastély állt, Nádasdy Ferenc új nagyszabású épületet akart emeltetni, amely méltó keretet biztosít a családi könyvtár, levéltár, képtár, családi arcképcsarnok elhelyezéséhez. A megfelelő építészeti formát az angol Tudor-stílusban találta meg. A kastélyt modern technikai berendezésekkel szerelték fel, kazánokkal légfűtés melegítette a helyiségeket, vízvezetékrendszer szolgáltatta a vizet a fürdőszobákban, a falakba beszélőcsöveket helyeztek. Sajnos a kastély a II. világháborúban nagyon megrongálódott, illetve az azt követő években széthordták a berendezést.

Ma hat helyreállított terem lehet megtekinteni. Gyönyörű az Ősök csarnoka, a csarnok faburkolata, a kovácsoltvas csillárok egyedülállóak, a könyvtár, az ebédlő, a szalonok, a vendégszoba. A berendezési tárgyak korabeli tárgyak, de nem a Nádasdy-kastély tárgyai. Sajnos.

Sterczerné Erzsók sok képet készített a kastélyról, később meg is tudjuk mutatni ezeket.

A kastélyt hatalmas park veszi körül. Néhányan nagyot sétáltak a parkban, néhány asszonytársunk a kastély előtti parkban, a padokon pihengetve várt bennünket.

Mindenki nagyon jókedvű volt, csupa mosolygós arc vett körül. Bár mindig ilyenek lehetnének. Sokat beszélgettünk egymással. Ezért fontosak ezek a szabad, kötöttség nélküli programok is.

Isten segítsen minket, hogy még sokszor együtt lehessünk.

Pirka Lajosné

A Viskó

„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy azok az Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba.” (1Jn 4,1)

2009. év végén, az Immanuel kiadó jóvoltából, magyar fordításban is megjelent *William Paul Young: A viskó (The Shack)* című regénye. Amerikában könyvsiker volt, sokáig az eladási listák élén állt a több mint 10 milliós példányszámmal. Közel negyven nyelvre lefordították. Hazánkban is gyorsan fogyott, nem is lehetett mindig kapni. Vásárlásakor az eladó ezt kérdezte: „Csak egyet visz? Bár csak minden könyvem így fogyna!” Gyülekezetünkben is lelkesen kézről-kézre adják a művet. A könyv sikere alapján azonban ne vonjunk le messzemenő következtetést!

Az író - saját bevallása szerint - evangéliumi keresztényből univerzalista keresztény lett. (Forrás: <http://theshackreview.com/content/ReviewofTheShack.pdf>)

Ezt a tényt már az elején célszerű leszögezni, mivel a könyvet ezen irányzat tanai (tévtanai) hatják át. Egyesek szerint a könyv is azért született, hogy e tanokat népszerűsítse. Ennek ellentmondani látszik az, hogy az író, valójában szerintem, a családjának írta eredendően, akik rábeszéltek a kiadásra. No persze a mű jelentős átdolgozáson esett át ennek érdekében.

A keresztény univerzalizmus (egyetemes megbékélés) tanítása főbb vonalakban a következő: Elsődleges az isteni szeretet, ami olyan erős, hogy a síron túl is üdvözíti azokat, akik visszautasították Jézust. Még a Sátán is meg fog térni, és a mennybe jut.

A szerző, mint ahogy azt a könyv weblapján elárulta, fikciós regényébe életrajzi elemeket is szőtt.

A könyv rövid tartalma: Mackenzie (Mac), az apa szereti családját, mindent megtesz értük. Egy napon nyaralni viszi három gyermekét, ahol a legkisebbet elrabolják és meggyilkolják. Véres ruháit egy viskó mélyén találják meg. A gyilkos nem kerül elő. A következő évek mély gyászban, lelkiismeret-furdalásban és Istennel való haragban telnek. Négy év múlva egy Istentől (Papa) kapott levél invitálására Mac egy hétvégét tölt a viskóban, ahol találkozik a Szentháromsággal, akiket egy természetes afro-amerikai asszony, mint Isten, egy ázsiai asszony, mint Szentlélek és egy közel-keleti férfi, mint Jézus jelenít meg. Beszélgetésük olyan lényeges kérdéseket érint, mint például: Mi a Szentháromság? Élet és halál. Hogy engedheti meg Isten, hogy ártatlanokat meggyilkoljanak? Hogyan lehet megbocsátani a bűnösnek? Az itt töltött idő megváltoztatja a férfi életét.

Sokan blaszfémiát kiáltanak, azaz istenkáromlásnak tekintik a Szentháromság ily módon való megjelenítését. Hogy is tudjuk elképzelni Jézust? Istentől és a Szentháromságról nem beszélek, mert ez megfoghatatlan kérdés a földi halandó számára. A keresztény emberekben, a hallott ige és a Szentírás olvasása alapján alakulhat ki kép Jézus kinézetét illetően, amit művészeti alkotások is megerősíthetnek, befolyásolhatnak. De vajon megfelel-e ez a kép a valóság-

nak? Aligha. A Bibliában kevés utalást találunk. Az Újszövetség ad némi útmutatást Jézus kinézetét illetően. A Jelenések könyve haját fehér gyapjúhoz, lábát pedig izzó fényű érchez hasonlítja. Ennek alapján tág tere van az elképzeléseknek. Publius Lentulus, aki Júdeának helytartója volt, a szenátusnak és a római népnek írt levelében részletesen leírja Jézust, ám ennek hitelességét nem mindenki fogadja el.

Minden nép és kultúra a saját képére igyekszik formálni őt, mert így a későbbi generációk is jobban el tudják fogadni. Afrikában sok helyütt négerként látható. Mária és József fekete afrikai eredete mellett már több történész is érvelt. Izraelben valóban olajbarna bőrű sémiták éltek, de nagyon kevés ábrázolás mutatja ilyennek a szent családot. Sőt, évezredek át inkább kaukázusi típusként ábrázolták őket.

A keresztény művészet középpontjában a jó és a gonosz, a világosság és a sötétség ellentétének és küzdelmének ábrázolása állt. Nem csodálkozhatunk azon, ha Jézus kék szemmel, szőke hajjal és világos bőrrel jelent meg az alkotásokon. Ez él bennünk is, európaiakban.

Abban semmi kivétlnivalót nem találok, hogy a könyv Jézust közel-keleti férfiként ábrázolja. Annál többet a másik két istenség megszemélyesítésében. Nem is abban, hogy feminizálva, nőként jelennek meg, hanem hogy egyáltalán testet öltöttek. Kérdezhetnénk, hogy akkor hol a művészi szabadság? Úgy gondolom, ez már valamelyest túlmutat azon. Mint ahogy egy cigiző, kezében sörös dobozzal ábrázolt Jézus is elképzelhetetlen számomra, ahogy Indiában egy azóta már betiltott általános iskolai tankönyvben megjelent. Mi lehetett az indiai alkotó célja? Provokáció? Az ifjúság figyelmének felkeltése, hogy az ábrázolás által nagyobb elfogadást nyerjen Jézus? Talán, de ez már valóban istenkáromlás.

Siker a Viskó, mert a hétköznapi ember számára könnyen fogyasztható módon íródott, és Istentől nem a megszokott módon beszél. Sok olyan kérdés vetődik fel benne, ami minket, keresztényeket is foglalkoztat(hat). A könyv érzelmeinkre hat, nem hiányzik belőle az izgalom, a fordulat. Istent a földi világba helyezve, emberi vonásokkal ruházza fel. Úgy gondolkodik és cselekszik, mint mi. Többek között a kövér asszonyság (Isten) jól főz, funky zenét hallgat, amire rázza a fenekét, néha elérzékenyedik, stb. Egy távoli Istennel szemben, akivel nem tudunk azonosulni, lépéselőnyben van. Szeretnénk elhinni, hogy ilyen egyszerű módon találkozhatunk majd vele, és úgy fog beszélgetni velünk, mintha a barátunk lenne.

A Jézust megformáló személy pedig balkezes és folyton nevetgél. Egyszerű emberi tulajdonságok ezek, amik közelebb hozzák őket, így elégtíve ki egyes olvasói igényeket.

A tízparancsolat bűnismertetre tanít. Ez a könyv, mivel a törvény érvényességét megkérdőjelezi, menedéket adhat olyan hívó embereknek, akik félelemben, szorongásban éltek bűneik miatt. Sikerét magyarázhatja ez is.

A hatásvadász elemek sem hiányoznak a könyvből, mint például a vízen járás.

A megszokottság biztonságot ad, amit ez a könyv most felborítani igyekszik. De vajon aki ebből a teologizáló könyvből szerez istenképet, az mennyire helytálló? Semennyire. A maga szintjén biztonságot érez ő is, de ez egy hamis kép. Az igazit csak a Bibliából szerezhethjük meg.

„Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mondákhöz odafordulnak.” (2Tim. 4,3-4)

Sok olyan kijelentés van a könyvben, amikkel nem lehet egyetérteni, vagy fenntartással kell fogadni őket. Ilyenek például: A tízparancsolatnak már nincs jelentősége. (!?)

A bűnt nem kell megbüntetni, hanem megoldást kell adni rá. Isten, Jézusban mindenkinek megbocsátott, nem csak azoknak, akik hisznek benne. Istent főképp az érdekli, hogy az emberek a földön jól érezzék magukat. Isten szereti az élvezeteket. Minden vallás élvezet Istenhez. A Szentháromság tagjai egyenrangúak. A könyv megtestesíti a Szentháromságot, a stigmát Isten is viseli.

Súlyos szavak és kijelentések ezek. Könnyű átsiklani raj-

tuk olvasás közben. Talán nem is kapcsolunk rögtön, csak érezzük, hogy valami nincs rendben. Visszaolvasva, szembeülhetünk velük. A regény hátulján lévő figyelmeztetés sem adhat felmentést ezek alól: "Vigyázat, regény! Nem teológiai értekezés! Valóság és fantázia. Kijelentés és keresés. Egy kétségbeesett, kételyekkel teli ember keresése. Nem Szentírás!"

Olvasmányait minden ember lefordítja saját nyelvezetére. Elképzeli a szereplőket, elhelyezi őket és a történetet a saját gondolkodási síkjában. Úgy gondolom, hogy esetünkben csak az az olvasó gazdagodik és épül a könyv által, aki csak a szeretet mindenható erejét és a megbocsátás kegyelmét szűri le belőle és nem többet.

Létezhet-e más olvasata a könyvnek? Valószínűleg igen, mert egyes lelkészek is olvasásra ajánlják. Én sem akarok lebeszélni róla senkit. Istenképünk azért ne innen származzon! Ez csak egy jól-rosszul megírt regény.

Végezetül: Bár tudjuk, hogy az ikes ragozás halálra van ítélve, mégis bántja a szememet a 240-ik (későbbi kiadásnál a 242-ik) oldalon található „dolgozok, törődök” szópáros. Ha már a fordító átsiklott fölötte, hol volt a lektor?

Rumy Imre

A csíksomlyói pünkösdi búcsú eredete

A legenda szerint Csíksomlyón a búcsújárás 1567 pünkösdi szombatján kezdődött, amikor István, gyergyóújfalusi pap, hálaadó körmenetet vezetett ide. Ez azért történt, mert a székelyek a Hargita Tolvajos tetőn legyőzték János Zsigmond fejedelem seregét, aki őket jobbagysorba taszította és hitük elhagyására akarta kényszeríteni, hogy vegyék fel az unitárius vallást a római katolikus helyett. Amíg a férfiak harcoltak, addig a nők és a gyermekek a csíksomlyói kegytemplomban imádkoztak, hogy Szűz Mária tartsa meg őket az ősi római katolikus vallásukban. Miután a férfiak legyőzték János Zsigmond seregét, a kalapjukba nyírfaágat tettek a győzelem jeléül és úgy mentek vissza a kegytemplomhoz, hogy hálát adjanak a Szűz Anyának, mert megsegítette és megtartotta őket az ősi vallásukban.

Mindez azonban valóban csak legenda, hiszen:

1. Az ominózus 1567-es nagyerdei csata nem történt meg. A búcsú általánosan ismert eredettörténete nem egyéb, mint katolikus egyházi értelmiségiek által irányított tudatos mítoszképzés.

2. Az Erdélyi Unitárius Egyház egy évvel később, 1568-ban, a tordai országgyűlés vallásügyi határozata nyomán alakult meg. Az akkori erdélyi fejedelem, János Zsigmond engedélyezte a hitvitázást, és a tordai vallásügyi határozat elfogadtatásával a korabeli Európában példátlan módon hozzájárult a felekezetközi feszültségek csökkentéséhez.

Ő maga 1565-től a reformáció híve, 1569-től az unitarizmus követője, aki felekezeti hovatartozását nem kötötte össze a más vallásúak üldözésével. Nevéhez fűződik a bevett vallások rendszere, amely alapján az ország-

gyűlés a római katolikus egyház mellett rendre bevett egyházaknak ismerte el a reformációból eredő protestáns felekezeteket.

3. Csíksomlyó már a középkorban Máriakegyhely volt, erről tanúskodik IV. Jenő pápa 1444-ben kelt búcsúikáltásigot adó levele, amelyben arról esik szó, hogy Csíksomlyóra nem szűnik meg összeseregleni a nép.

Az is tény viszont, hogy a reformáció terjedése a 16. század második felében valamilyen oknál fogva valóban megállt a Székelyföld közepén, és a keleti székelység áttérítésére végül is nem került sor. Ennek valódi okait, körülményeit nem ismerjük, de az, hogy a régi hit, jogszokások, társadalmi berendezkedési formák stb. sikeres megtartása a keleti székelység körében egy történelmi emlékbúcsú megtartásához vezethetett, igenis elképzelhető.

A búcsúnak számos olyan történelmi vonatkozása van, amelyet források híján bizonyára sohasem sikerül majd megnyugtató módon tisztázni.

Csíksomlyó ma nemcsak székely, hanem magyar nemzeti kegyhely, és a pünkösdi búcsú a világ magyarságának, katolikusnak és nem katolikusnak a közös ünnepe. Zarándokhelye lett mindazoknak, akik lélekben együtt éreznek – nemcsak hitükben, hanem nemzetiségükben is. A világon élő magyarok legnagyobb létszámú találkozója ez az alkalom. Erdélyi magyar közösségünk élni akarásának és erkölcsi, hitbéli magatartásának szép megnyilvánulása ez az ünnep.

(Mohay Tamás: *A csíksomlyói pünkösdi búcsújárás* című könyve alapján)

EVANGÉLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG
SZÉKESFEHÉRVÁR

8000 Székesfehérvár
Szekfü Gy. u. 1.

Tel.: (22) 506-677

Fax: (22) 506-678

Mobil: (06) 20 824 3300

E-mail: szfvar@lutheran.hu

Honlap:

<http://szekesfehervar.lutheran.hu>

Bence András lelkész

Mobil: (06) 20 824 3301

E-mail:

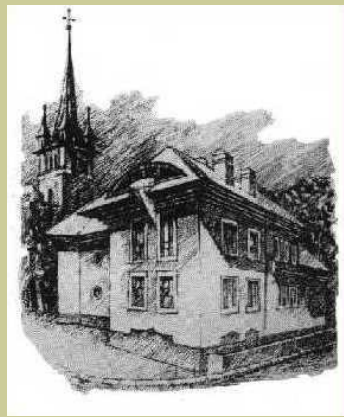
bence.andras@lutheran.hu

Pethő Judit beosztott lelkész

Mobil: (06) 20 824 5506

E-mail:

judith.petho@lutheran.hu

Szeretettel kérjük, támogassa adója 1%-ával egyházunkat és alapítványunkat!

Magyarországi Evangélikus Egyház Technikai száma: 0035

„Egymásért Élni” Alapítvány adószáma: 18480067-1-07

Alapítványunk bankszámlaszáma: 10200232-29375211

ALKALMAK

Az alkalmakról bővebb információ a lelkészi hivatalban kapható.

Székesfehérvár:

Május 23. Pünkösdvasárnap 10,30 h istentisztelet, megválasztott tisztségviselők beiktatása

Május 24. Pünkösdhétfő 10,30 h istentisztelet

Május 27. 15 h istentisztelet a gárdonyi szeretetotthonban

Május 30. vasárnap 10,30 h Istentisztelet, igét hirdet: Schermann Gábor tatabányai lelkész,
az offertórium a Gusztáv Adolf Segélyszervezet célját szolgálja

18 h Művészek az orgonáért – Közreműködik: Bakonyi Csilla, Buch Tibor, Budaházy Árpád, Debreczeni Márta, Kozáry Ferenc, Marosvári Péter és a Patália Színjátszókör

Június 13. vasárnap 10,30 h Tanévzáró családi istentisztelet – közös ebéd

15 h Jubiláló konfirmandusok találkozója,

előadás a kenyai missziói szolgálatról – Bence Zsófi

Június 20. vasárnap 18 h Egyházzenei áhítat finn vendégeink tiszteletére

Közreműködik a gyülekezet énekkara Csekéné Bányai Erzsébet vezetésével

Egyházmegyei alkalmaink:

Május 24. Pünkösd hétfő – egyházmegyei csendesnap Nagyvelegen

Június 27-július 3. egyházmegyei hittanos tábor Nagyvelegen. A tábor költsége 13.000 Ft, jelentkezni a lelkészi hivatal telefonszámain, elektromos-levél címén vagy személyesen lehet.

Augusztus 1- augusztus 7. egyházmegyei ifjúsági tábor Nagyvelegen. A tábor költsége várhatóan 13.000 Ft lesz, ahogyan tavaly is. A korosztály kb. a 14-25 év közöttieket jelenti, vagyis a már konfirmáltaktól az egyetem/főiskola végén lévőkig. Jelentkezni a judit.petho@lutheran.hu, vagy a 20/824-5506-os számon tudsz Pethő Juditnál.

Egyházkerületi alkalmaink:

Május 15. szombat missziói nap - Kissomlyó

Diakóniai és missziói alkalmak:

Június 24-27. FÉBÉ konferencia Piliscsabán a Béthelben

Július 4-7. Belmissziói konferencia

Július 7-13. EKME Gyermek és Ifjúsági konferencia

Július 8-11. EKME konferencia Piliscsaba

Augusztus 9-15. Hitmélyítő konferencia

Augusztus 19-22. FÉBÉ konferencia Piliscsabán a Béthelben

Országos alkalom:

Szélrózsa Országos Ifjúsági Találkozó lesz július 14-18. között, Szarvason ahová készül ifjúságunk. Jelentkezni a www.szelrozsatalalkozo.hu oldalon lehet, de érdemes nekünk is szólnod (pl. a judit.petho@lutheran.hu címen), mert együtt utazunk majd Szarvasig.